

NASIL VAROLUŞÇU OLUNUR?

Kategori: Etik ve Felsefe

Yazar Hakkında Bilgi

Gary Cox (1964) İngiliz bir filozof ve biyografi yazarıdır. Jean-Paul Sartre, varoluşçuluk, genel felsefe, etik ve spor felsefesi üzerine birçok kitabın yazarıdır.

Cox, Sartre ve varoluşçuluk üzerine çalışmakla kalmayıp, bu akımları halkın anlayabileceği şekilde popülerleştirmeye odaklanmıştır. Öz değerlendirme, özgür irade ve ahlaki sorumluluk konularını işlemiştir.

Şu anda Birmingham Üniversitesinde onursal öğretim üyesi olarak çalışmaktadır.

Kitabın Konusu ve Ana Fikri

Kitabın Konusu:

Kitap okuyuculara varoluşçuluğun temel ilkelerine göre nasıl yaşanacağına dair pratik tavsiyeler sunmaktadır.

Cox, varoluşçuluğun temel ilkelerini ele alırken, okurları kendi varoluşlarını sorgulamaya ve hayatlarına anlam katmaya teşvik ediyor. Yazar, varoluşçuluğun sadece bir felsefe değil, aynı zamanda yaşama bir bakış açısı olduğunu vurguluyor.

Gary Cox'un '**Nasıl Varoluşçu Olunur?**' adlı eseri, karmaşık varoluşçu felsefi kavramları basit ve anlaşılır bir dille açıklamaktadır.

Kitabın Ana Fikri:

Varoluşçuluk, insan varoluşunu tüm çıplaklığıyla kucaklayan, hayatın kaçınılmaz gerçekleriyle yüzleşirken pasif bir tepki vermek yerine bilinçli eyleme geçmeyi öğreten, son derece dürüst bir felsefedir.

Varoluşçuluk, bizi koşullar tarafından sürüklenmeye bırakmak yerine, kendi irademizi kullanarak her zaman kendimiz ve seçimlerimiz için tam sorumluluk almaya çağırır. Bu sayede, hayatımıza dair düşüncelerimizi ve hislerimizi kökten değiştirebilir; dahası kendi anlamımızı kendimiz yaratma gücünü keşfedebiliriz.

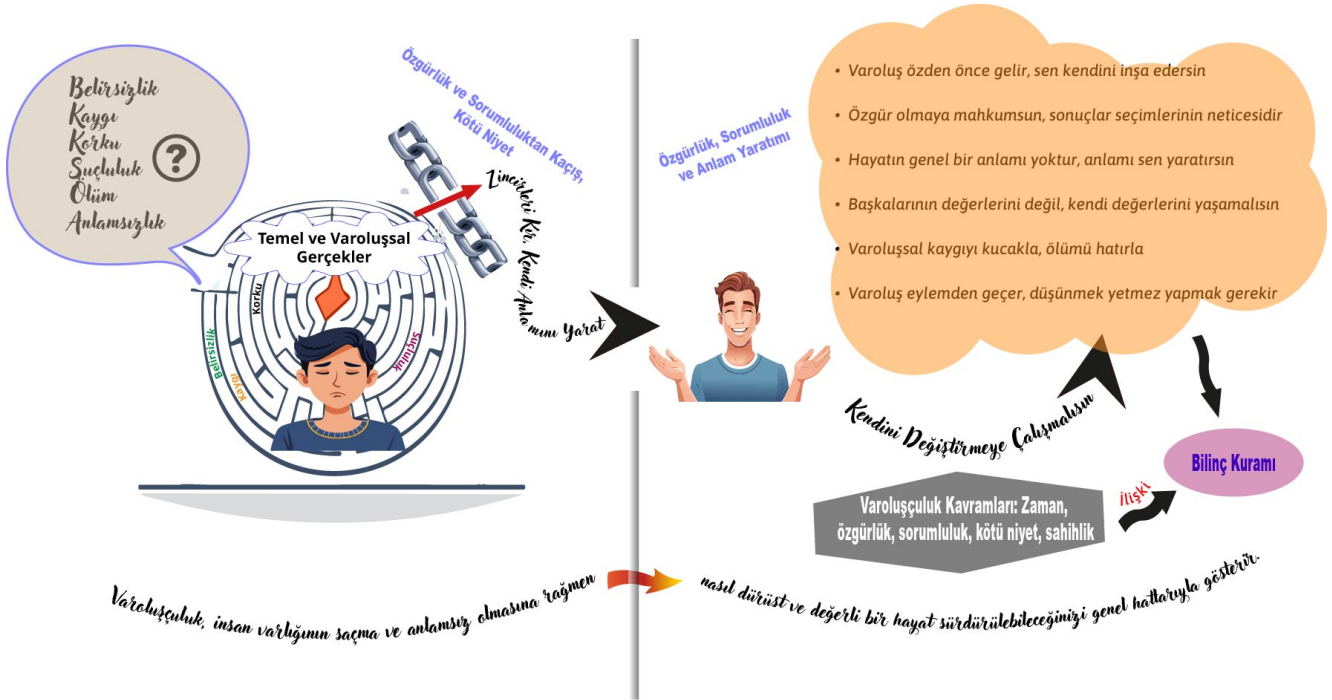
Nasıl Varoluşçu Olunur? - Kitap Özeti

Tamamen özgür olduğunuzu ve bunun size sorumluluk verdiğini hiç düşündünüz mü? Hatta bu sorumluluktan kaçmak için özgürlüğünüzden vazgeçmeye eğilimli olduğunuzu!

Cox kitabında, Varoluşçuluğun özgürlük, sorumluluk, anlam, sahilik, kötü niyet gibi temel taşlarını basit ve anlaşılır bir dille anlatıyor. Bunu yaparken varoluşçuluğun derinlerine iniyor.

Cox belirsizlik, kaygı, korku, suçluluk, utanç, mahcubiyetle dolu dünyamızın temel ve varoluşsal gerçeklerini kabullenerek, zincirlerimizi kırıp gelişmemizi, anlam bulmamızı ve daha mutlu olmamızı sağlayacak şekilde kendimizi nasıl değiştirebileceğimizi varoluşçuluk perspektifinden anlatıyor.

"Varoluşçuluk Kasvetli Değil, Cesur ve Özgürleştiricidir!"

Giriş

Bir insan varoluşçuluk felsefesi ve dünya görüşü hakkında fikir sahibi olmadan varoluşçu olamaz. Gerçek bir varoluşçu olmak için aynı zamanda, belirli bir şekilde yaşamaya çalışmanız veya en azından yaşama, ölüme ve diğer insanlara karşı belirli bir tutum benimsemeniz gerekir.

Varoluşçu filozoflar en eski sorudan yola çıkmışlardır: "Nasıl yaşamalıyım?" Ancak her insan için bir yaşam kalıbı belirleme, talimatlar verme yerine, bu dünyada doğmanın, yaşamının ve ölmenin nasıl bir şey olduğunu dürüst, tutarlı ve mantıklı bir şekilde açıklamaya girişmişlerdir. Özgür bir varlık olduğunuzu göstermeye çalışmışlardır.

Varoluşçuluk tamamen özgürlük ve kişisel seçim ile ilgilidir. Bunun için varoluşçuluk “kötü niyete” boyun eğmeden “sahihlik” dedikleri kavram çerçevesinde daha iyi bir yaşam için çabalamaktır.

Varoluşçulara göre insan ne yaparsa yapsın, o şeyi yapmayı seçer ve yaptığı şeyden sorumludur.

Özgürlüğün temelinde seçim, seçimin temelinde ise eylem vardır. **“Var olmak yapmaktır”** der Sartre; eylem varoluşçuluğun temelinde yer alır.

Varoluşçu Nedir?

Varoluşçu olmak için kişiden birbiriyle ilişkili üç kriteri yerine getirmesi beklenir: Bir insan;

1. 18 ve 19’uncu yüzyıllar boyunca çeşitli düşünürler tarafından geliştirilen varoluşçuluk felsefesi ve dünya görüşü hakkında makul miktarda bilgi sahibi olmalıdır.
2. Varoluşçuluk felsefesine ve dünya görüşüne bir ölçüde inanmak zorundadır; bunun az çok doğru olduğunu kabul etmelidir.
3. Varoluşçuluğun tespit ve tavsiyelerine göre yaşamak ve hareket etmek için az da olsa çaba göstermelidir.

Gerçek varoluşçu, varoluşçuluğu bilir, varoluşçuluğa inanır ve sürekli varoluşçuluğa göre yaşamaya çalışır. Sürekli olarak kötü niyetin üstesinden gelmeye ve varoluşçu filozofların “sahihlik” dediği şeyi elde etmeye çalışır.

Sâhîhlik, varoluşçuluğun büyük erdemi, amaç ve idealidir. Sahihlik: bireyin kendi varoluşunun tam sorumluluğunu alarak, kendi değerleri ve seçimleri doğrultusunda, başkalarının beklentilerine veya toplumsal normlara boyun eğmeden yaşamasıdır.

Varoluşçuluk Nedir?

Varoluşçu düşünürlerin her biri farklı sonuçlara ulaşsa da, hepsi ortak ilkelerden ziyade **ortak kaygılarla** boğuşur. Varoluşçuluk öncelikle insanlık durumunun, bu durumla ilgili temel veya varoluşsal hakikatleri tam olarak tanıyan ve içeren tutarlı bir tanımını sağlamakla ilgilenir.

Yani, varoluşçuluğun bir felsefe "okulu" gibi, herkesin üzerinde anlaştığı belirli maddelerden oluşan ortak ilkeleri yoktur; ortak kaygıları vardır.

Varoluşçuluğa göre insanlık durumunun temel ya da varoluşsal gerçekleri şunlardır:

- Hepimiz sürekli oluş ve değişim sürecindeki belirsiz ve muğlak varlıklarız.
- Hepimiz özgürüz ve özgür olmayı bırakamayız.
- Hepimiz eylemlerimizden sorumluyuz ve hayatlarımız arzuyla, suçlulukla ve kaygıyla, özellikle de başkaları için varlığımızla ilgili kaygıyla doludur. Bu bizi utanç, suçluluk ve mahcubiyet gibi can sıkıcı duygulara sürükler.
- Hepimiz anlamsız bir evrende ölmeye mahkumuz.

Varoluşçuluk, nihilist bir felsefe değildir. Temel amacı, insan varoluşunun anlamsız ve saçma olmasına rağmen, nasıl dürüst ve değerli bir yaşam sürülebileceğini ortaya koymaktır.

Varoluşçuluk, tam **mutluluk arayışının bir yanılsama** olduğunu vurgular. Hayatı, gerçeklerin olduğu gibi anlaşılması ve kabul edilmesi üzerine kurmak gerekir. Sonsuz mutluluk peşinde koşmak, kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına yol açar.

Bu nedenle, bazı insanlar ulaşılması imkânsız mükemmel bir mutluluğun hayalini kurarken, aslında sahip oldukları hayatı kontrol altına alıp onu daha ödüllendirici hale getirme fırsatını kaçırmazlar.

Ancak gerçek varoluşçular, hayatın saçmalığını kavramakla birlikte, her insanın kendi varoluşuna bir anlam vermesi gerektiğini bilirler. Onlar, her bireyin kendini yaratmakta özgür olduğunu ve hayatın zorluklarına karşı **mücadele ederek kendini değerli bir şeye dönüştürdüğünü** kabul ederler. Sonunda yaşam (veya ölüm) kaçınılmaz olarak kazanacaktır, ancak önemli olan çabalamak, zorlukların üstesinden gelmek ve bu yolculuktur.

Varoluşçuluk, insanlık durumunun temel gerçekleriyle ilgilenen bir dizi düşünürün ortak kaygılarından doğmuştur. Bu felsefi akımın ilk tohumları **Søren Kierkegaard, Arthur Schopenhauer** ve **Friedrich Nietzsche** gibi isimler tarafından atılmıştır. Onların insan varoluşuna dair sorgulamaları ve bireyin içsel deneyimlerine odaklanmaları, daha sonraki varoluşçu düşünürler için bir zemin hazırlamıştır.

Bu ilk kaygılar, **Karl Jaspers, Martin Heidegger, Jean-Paul Sartre, Simone de Beauvoir, Maurice Merleau-Ponty** ve **Albert Camus** gibi filozoflar tarafından devralınmıştır. Özellikle Heidegger ve Sartre'ın kapsamlı çalışmaları, varoluşçuluğu felsefenin ayrı ve tanınmış bir dalı olarak sağlamlaştırmıştır. Bu düşünürlerin ortaya koyduğu fikirler, her ne kadar bireysel farklılıklar barındırsa da, büyük ölçüde tutarlı bir düşünce sistemi oluşturmuştur.

Varoluşçuluğun merkezi ilkesi, **"varoluş özden önce gelir"** şiarıdır. Bu, varoluşçuluğu idealizm, metafizik ve genellikle ateizmden ayıran temel duruştur.

İdealizmde bir şeyin **özü (amacı/kimliği) varoluşundan önce** gelirken (örneğin, bir bıçağın kesme özü önce gelir), varoluşçuluk insan için durumun tersi olduğunu savunur.

İnsan dünyaya anlamsız ve amaçsız bir şekilde fırlatılır. Belirli bir kimlik veya amaçla doğmaz. Bunun yerine, var olduktan sonra, seçimleri, eylemleri ve deneyimleri aracılığıyla kendi anlamını ve amacını yaratır. Bu, kişinin "özünün" sabit olmadığı, aksine sürekli olarak kendini yeniden inşa etmesi gerektiği anlamına gelir. Hayattaki anlam, dışarıdan verilmez; her birey tarafından kendi varoluşsal alanı içinde yaratılmalıdır.

Kısacası, varoluşçuluk, bireyin kendi varoluşunun tam sorumluluğunu alarak, anlamsız bir dünyada kendi anlamını ve özünü yaratma sürecini vurgular. Bu felsefe, insanın **özgürlüğünü, bu özgürlüğün getirdiği kaygıyı ve dışsal dayatmalar yerine kişisel inşa sürecinin önemini** öne çıkarır.

Varoluşçuluğun ileri sürdüğü tüm bu iddiaların altında fenomenolojik bilinç ve zamansallık kuramları yatar. Bu iki kuram varoluşçu anlamın anahtarıdır.

Varoluşçulara göre bilinç, yalnızca dünyayı algılayan pasif bir alıcı değil, aynı zamanda sürekli bir oluş ve anlam yaratma sürecidir.

Varoluşçu bilinç, maddi bir şey veya somut bir "öz" değildir; aksine bir hiçliktir. Bilinç, kendi başına herhangi bir sabit niteliğe sahip değildir; onun varlığı, hep bir şeyin yokluğundan, yani henüz ne olduğunun belirsizliğinden kaynaklanır. Bu hiçlik, insanın kendini sürekli aşma ve ne olacağını belirleme özgürlüğünün temelidir.

Bilinç kendi başına var olamaz; o her zaman bir şeye yöneliktir. Bilinç, her zaman bir **"ilişki"** içinde, yani kendisi dışındaki bir nesneye, duruma veya fikre yönelerek (yönelimsel olarak) var olur.

Bilinç, ancak bir nesneyi algıladığında, bir düşünceyi düşündüğünde veya bir duyguyu hissettiğinde anlam kazanır.

Bilincin bu "hiçlik" ve "yönelimsel" yapısı, insanda **varoluşsal bir eksiklik** hissi yaratır. İnsan, hiçbir zaman tamamlanmış veya "dolu" bir varlık değildir. Her zaman "olacak bir şey" veya "yapılacak bir şey" vardır. Bu eksiklik, aynı zamanda **özgürlüğün ve kendini yaratma potansiyelinin** de kaynağıdır. İnsan, kendi eksikliğinin farkında olarak, kendini sürekli aşmaya ve yeni anlamlar yaratmaya yönelir. Bu eksiklik, bir boşluk hissi yaratsa da, varoluşçulukta bir itici güç olarak görülür.

Kısacası, varoluşçulukta bilinç, insanın pasif bir alıcı değil, aktif bir yaratıcı ve anlam yükleyici olduğu, özgürlüğün ve sorumluluğun temelini oluşturan dinamik bir yapıdır. Kişi, bilinçli ve özgür seçimleriyle kendi kimliğini inşa eder.

Varoluşçu harekette "bilinç kuramı" ve "zamansallık kuramı" ile iç içe geçmiştir. Zamansallık ve bilinç neredeyse aynı şeydir. Varoluşçulukta bilinç, kendini sürekli olarak geçmişten koparıp geleceğe fırlatan bir zamansallık içinde var olur; bu dinamik süreç, bireyin kendi özünü ve anlamını yaratmasını sağlar. Bilinç, ne geçmişin belirleyicisi ne de şimdinin durağanlığıyla sınırlıdır; daima "henüz-olmayan"a doğru yönelerek varoluşunu inşa eder.

Varoluşçulukta bir diğer önemli kavram Sartre'in **"başkası-için-varlık"** dediği şeydir. İnsanın bilincinin diğer insanların varlığıyla nasıl ilişkili olduğunu ve bu ilişkinin bireyin kendi varoluşunu nasıl etkilediğini açıklayan merkezi bir kavramdır.

Kısaca açıklamak gerekirse "başkası-için-varlık," kişinin kendisini başkalarının gözünden nasıl deneyimlediğini ifade eder. Bilincimiz her zaman dünyaya ve diğer insanlara yöneliktir. Diğer bir deyişle, biz kendimizi yalnızca kendi içimizden değil, aynı zamanda başkalarının bize atfettiği anlamlar ve roller aracılığıyla da algılarız.

Bu kavramın en belirgin tezahürü, utanç duygusudur. Bir başkasının "bakışı", bizi bir nesne haline getirebilir, özgürlüğümüzü kısıtlayabilir ve kendimizi dışarıdan görmemize neden olabilir. Örneğin, bir anahtar deliğinden gizlice bakan birinin yakalandığında hissettiği utanç, o kişinin başkasının gözünde "gözetleyen" olarak sabitlemesiyle ortaya çıkar. Bu "bakış," kişinin kendi özgürlüğünü ve öznelliğini hissetmesini geçici olarak engeller.

Başkası-için-varlık, tüm insan ilişkilerinin ve toplumsal etkileşimlerin temelini oluşturur. Kendi özgürlüğümüzü ve öznelliğimizi tam olarak deneyimlerken bile, diğerlerinin varlığı ve onların

bize yönelttikleri bakışlar, kim olduğumuza dair algımızı sürekli şekillendirir. Bu durum, insan ilişkilerinde kaçınılmaz bir çatışma potansiyeli yaratır, zira her birey kendi özgürlüğünü korumaya çalışırken, diğerinin onu nesneleştiren bakışıyla mücadele etmek zorundadır.

Varoluşçulukta özgürlük kuramının temeli, varoluşçu insan bilinci ve zamansallık kuramına dayanan varoluşçu seçim ve eylem kuramında yatar. Özgürlük seçimler yapmak ve dolayısıyla sorumluluk almak zorunda kalmaktır.

İnsan, önceden belirlenmiş bir doğaya veya amaca sahip değildir; her an ne olacağını ve ne yapacağını seçme yeteneğine sahiptir. Bu mutlak özgürlük, aynı zamanda büyük bir sorumluluk yükler. Çünkü insan, kendi seçimlerinin ve eylemlerinin tüm sonuçlarından tamamen kendisi sorumludur; bu sorumluluktan kaçınmak **"kötü niyet"** olarak görülür.

Bu özgürlük ve beraberindeki sorumluluk, kaçınılmaz olarak kaygı veya iç daralması duygusunu yaratabilir. Kaygı, varoluşçu anlamda, sıradan bir endişe değil, bireyin kendi mutlak özgürlüğü ve seçimlerinin ağırlığı karşısında hissettiği derin bir tedirginliktir. İnsan, herhangi bir dış rehber olmadan kendi değerlerini ve anlamını yaratmak zorunda olmanın getirdiği bu boşluk ve belirsizlik hissiyle yüzleşir. Dolayısıyla, özgürlük ve kaygı, birbirini tamamlayan ve varoluşun temelini oluşturan iki ayrılmaz yönü temsil eder.

Gerçek bir varoluşçu olmak istiyorsanız, özgür olmayı istemek, özgürlüğünüzü savunmak ve her fırsatta kötü niyetten (bir nevi kendini kandırma) sakınmak için çabalamalısınız.

Nasıl Varoluşçu Olunmaz

Kötü niyetle hareket etmek, varoluşçu olmamanın en kesin yoludur. Bu, yalnızca kendini kandırmak değil, aynı zamanda sürekli bir kendini oyalama veya kendinden kaçınma projesidir.

Peki, kötü niyet nedir? Jean-Paul Sartre bu kavramı en iyi açıklayan varoluşçulardan biridir. Ona göre kötü niyet, **kişinin kendi mutlak özgürlüğünü ve bu özgürlükten kaynaklanan sorumluluğunu inkâr etmesidir.** İnsan, özgür bir varlık olduğu gerçeğiyle yüzleşmek yerine, kendisini belirli bir rolün, bir görevin, bir doğanın veya dışsal koşulların kurbanı gibi göstermeye çalışır.

Sartre'ın ünlü garson örneği bu durumu çok iyi açıklar:

Bir garson düşünün. Yaptığı her hareket, garson rolünün abartılı bir ifadesidir; tepsiyi belirli bir açıyla tutar, siparişleri belli bir tonda alır, müşterilere aşırı bir özenle hizmet eder. Sanki bir garson ne olması gerekiyorsa, tam da o olmaya çalışır.

Sartre'a göre bu garson, kötü niyetle hareket etmektedir. Çünkü o, kendisini sadece bir "garson" olarak, yani "kendi içinde varlık" gibi sabit bir nesne olarak tanımlar. Oysa garson, bilinci olan bir insan olarak, kendi seçimleriyle ve özgürlüğüyle tanımlanır. O, sadece bir garson "değildir"; o, bir garson olan bir insandır. Kendi benliğini, garson rolünün arkasına gizleyerek, özgürlüğünün ve bu rolden farklı olma potansiyelinin getirdiği sorumluluktan kaçır. "Ben sadece işimi yapıyorum" diyerek, aslında kendi seçimlerinin sorumluluğunu üstlenmekten kaçınır.

Sartre'a göre **kötü niyet**, kişinin **özgürlüğünden ve sorumluluğundan kaçmak** için başvurduğu çeşitli kendini aldatma yollarıdır. İşte bazı mekanizmalar:

Kendini Nesneleştirme:

Bilinçli bir varlık olmak yerine, kendinizi sabit bir "şey" (bir rol, bir etiket) gibi görmek. Örneğin, bir garsonun sadece "garson" rolüyle sınırlı olduğunu düşünmesi, kendi ötesindeki seçim yeteneğini inkar etmesidir.

Özgürlüğü İnkâr Etme:

Kendi seçimlerinizin mutlak özgürlüğünü kabul etmemek ve sorumluluktan kaçmak için "başka seçeneğim yoktu" gibi bahanelere sığınmak. Patronun etik olmayan emrine uyan kişinin "emir kuluyum" demesi buna örnektir.

Olumsuzluğun İnkârı:

Varoluşunuzun rastlantısal ve temelsiz olduğunu kabul etmeyip, buna zorunlu bir anlam veya amaç atfetmeye çalışmak. Bu, varoluşun absürtlüğüyle yüzleşmekten kaçınmadır.

Kasıtlı Cehalet:

Hoş olmayan gerçeklerle veya kendi hakkınızdaki rahatsız edici bilgilerle bilinçli olarak yüzleşmekten kaçınmak; gözünü kapatmak ve kendini aldatmaktır.

Samimiyet:

Samimiyet kötü niyet olabilir. Kendinizi "ben buyum, değişmem" kimliğine sıkıca yapıştırmak ve böylece kendi değişim potansiyelinizi ve özgürlüğünüzü inkar etmektir.

"Ben sadece utangaç biriyim" diyerek yeni deneyimlerden kaçınmak gibi.

Affedilmeyi Amaçlayan İtiraf:

Bir hatanın sorumluluğunu tam üstlenmek yerine, sadece "özür dileyerek" vicdanı rahatlatma ve gelecekteki sorumluluklardan kaçma çabasıdır. Amaç, gerçekten değişmek değil, "temize çıkma"dır.

Bu mekanizmalar, kötü niyetin farklı yüzlerini gösterir ve varoluşçuluğun bireyi kendi özgürlüğü ve sorumluluğuyla yüzleşmeye nasıl teşvik ettiğini daha iyi anlamamızı sağlar.

Kötü niyet, kişinin varoluşsal kaygıyla (özgürlüğün getirdiği tedirginlik) yüzleşmek yerine, kendini aldatarak sahte bir güvenlik alanı yaratma çabasıdır.

Gerçek bir varoluşçu olmak için, bu tür bir kendini oyalama projesinden kaçınmalı ve mutlak özgürlüğümüzün ve onun getirdiği sorumluluğun tam bilinciyle yaşamalıyız.

Nasıl Sahih Olunur?

Sahihlik (otentiklik), temel varoluşsal hakikatin kabulü ve tasdikidir. Kişinin kendi varoluşunun tam sorumluluğunu alarak, kendi değerleri ve seçimleri doğrultusunda, başkalarının beklentilerine veya toplumsal normlara boyun eğmeden yaşamasıdır.

Sahih olmanın ilk adımı, **mutlak özgürlüğünüzü** ve bu özgürlüğün getirdiği **ağır sorumluluğu** tam anlamıyla kavramaktır. Seçimlerinizin sonuçlarından tamamen siz

sorumlusunuz. Başkalarını, koşulları veya kaderi suçlamak, bu sorumluluktan kaçmaktır ve varoluşçulukta "kötü niyet" olarak adlandırılır.

Özetle, sahih olmak; özgürlüğünüzü kucaklamak, sorumluluk almak, kendinizi kandırmaktan vazgeçmek, kendi değerlerinizi yaratmak, kaygıyla yüzleşmek ve hayatın saçmalığı içinde kendi anlamınızı cesurca inşa etmektir.

Büyük filozof Nietzsche'nin de sahihlik konusunda görüşü nettir: Asla pişman olma. Hayatınızın her anının sonsuza kadar tekrarlanmasını istediğiniz şekilde yaşamaya can atın. Nietzsche buna büyüklük reçetesi der: **"Bir insanın büyüklüğünü belli eden bence amir fati'dir (kaderini sev); insanın hiçbir şeyi geçmişte, gelecekte, sonsuza dek başka türlü istememesidir."**

Gerçek bir varoluşçu olmak, sahih varoluşa ermek için Nietzsche'nin büyüklük reçetesini benimsemek gerekir.

Varoluşçu Danışmanlık

Varoluşçu danışmanlığın ana amacı, insanların yaşamlarının veya kendilerinin daha iyi olması için değişiklikler yapmalarına yardımcı olmaktır.

Varoluşçu danışmanın temel görevlerinden biri, danışanı tarif edildiği şekilde özgür olduğuna ve bu nedenle kendini geliştirme kapasitesine sahip olduğuna ikna etmektir.

Bu danışmanlık türü, yaşamın kaçınılmaz zorlukları ve varoluşsal gerçeklerle yüzleşmenin bir parçası olarak değerlendirir. Danışman, danışanın kendi **özgürlüğünü, sorumluluğunu ve seçim yapma gücünü** fark etmesine yardımcı olur.

Amaç, danışanı kendi değerlerini keşfetmeye, kötü niyetten (kendini aldatmaktan) kaçınmaya ve yaşamın absürtlüğü içinde kendi benzersiz anlamını yaratmaya teşvik etmektir.

Kısacası, varoluşçu danışmanlık, danışana hayatının sadece kendisinin yazabileceği, yazılmamış bir kitap olduğunu göstermeye çalışmak gibi iyimser bir amaca sahiptir.

Hayat yalnızca sizin ona vermeyi seçtiğiniz anlama sahiptir.

Sonuç olarak,

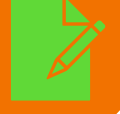
"Nasıl Varoluşçu Olunur" kitabı, bizi rahatlık alanlarımızın dışına çıkmaya ve yaşamın en temel sorularıyla yüzleşmeye davet ediyor. Bu yolculukta, **özgürlüğün** ne kadar büyük bir sorumluluk getirdiğini, bu sorumluluktan kaçmanın **"kötü niyet"** olarak adlandırıldığını ve gerçek bir varoluşçunun bu durumdan nasıl kaçındığını detaylarıyla öğreniyoruz.

Kitap, varoluşçuluğun sanıldığı gibi kasvetli bir felsefe olmadığını, aksine **sahiqlik** adını verdiği bir ideal üzerinden, daha anlamlı ve otantik bir yaşam sürmenin yollarının var olduğunu gösteriyor. Varoluşçuluk, bize hazır bir mutluluk reçetesi sunmuyor; bunun yerine, yaşamın **belirsiz** ve **anlamsız** olduğu gerçeğini kabul etmemizi ve bu saçmalık içinde kendi anlamımızı cesurca yaratmamız gerektiğini savunuyor.

Varoluşçuluk; bilinci, özgürlüğü ve eylemi merkeze alan dinamik bir felsefedir. O, bir düşünce sisteminden ziyade, **"Nasıl yaşamalıyım?"** sorusuna her bireyin kendi benzersiz

cevabını vermesini teşvik eden bir yaşam biçimidir. "**Nasıl Varoluşçu Olunur**", bize hayatımızın sadece bizim kalemimizle yazılabilecek, henüz yazılmamış bir kitap olduğunu hatırlatarak, o kalemi elimize alma cesaretini aşıyor.

Nasıl Varoluşçu Olunur - Temel Çıkarımlar

1. Varoluşçuluğa göre insanlık durumunun temel ya da varoluşsal gerçekleri vardır; bu gerçeklik temelinde dürüst ve değerli bir yaşam sürmek mümkündür.
2. Varoluş özden önce gelir.
3. Varoluşçuluğun ileri sürdüğü tüm iddiaların temellendiği düşünce fenomenolojik bilinç kuramıdır.
4. Zamanı ve bilinçin zamansallığını anlama, varoluşçu yaşam felsefesinin tamamını, evreni ve her şeyi anlamının anahtarıdır.
5. Varoluşçulukta insan (birey) **kendisi-için-varlık** olarak tanımlanır. Varoluşçulukta "başkası", hem bir tehdit hem de **varlığın tamamlanmasıdır**.
6. Varoluşçu özgürlük kuramını, varoluşçu insan bilincine zamansallık kuramına dayanan seçim ve eylem kuramına dayandır.
7. Birey özgürlüğe mahkumdur; ancak, özgür olmak bireyi kaygılandırır. Özgürlüğün bireyi her an hatalı, yıkıcı, küçük düşürücü veya utanç verici eylemler yapmaktan alıkoyabilecek bir yönü yoktur.
8. Gerçek bir varoluşçu olma yolculuğundaki açık ara en büyük engel ya da hendek, kötü niyettir.
9. Olumsuzluk, bulantı ve kötü niyet ilacı varoluşsal aspirindir.
10. Sahihlik kötü niyetin tersidir ve sahihliğin en bariz özelliği özgürlük ve sorumluluktur.
11. Nietzsche ve Heidegger'in sahihliğe bakışı Satre'nin görüşüne benzer olmakla birlikte ayrıldıkları bölümlerde vardır.
12. Varoluşçu danışmanlık, insanın varoluşsal kaygılarla başa çıkmasına, kendi anlamını bulmasına ve daha sahih bir yaşam sürmesine odaklanan bir yaklaşımdır.